

— О, моето татенце! Милото ми татенце! То си дойде. Дойде си. Добричкото ми татенце!

Високият човѣкъ милва детето, цѣлува го, после го отпуска на земята и пакъ го милва.

— Ще си бждешъ ли сега винаги съ насъ? — пита детето. — Въ тази кжща не е толкова хубаво, нѣма широкъ дворъ да играя. Но мама казва — напролѣтъ ще си намѣримъ пакъ кжща къмъ полето.

— Мамичката добре ли е? — пита нѣкакъ бързо и по-глухо високият човѣкъ.

— Добре е, добре е! — сжщо бързо отговаря детето и за първи пжтъ оглежда нѣкакъ изпитателно баща си. — Само тя, татко, е станала много, много чудна. Все мълчи, мълчи, мълчи. Приказвамъ ѝ, а тя гледа нѣкжде и не ме слуша. Като чели не ѝ говоря. Не плаче, а все така гледа, гледа . . . и кашля . . .

— Ти трѣбва да я слушашъ сега много — казва високият човѣкъ. — Обещай ми, и азъ ще минавамъ всѣки день да те видя и ти донасямъ по нѣщо.

— Ама ти нѣма ли да си останешъ при насъ? — разочаровано пита детето. — О, татенце, не си отивай вече. Остани си при насъ.

Високият човѣкъ хапе нервно устни, но се овладява и казва:

— Слушай, татко. Ама чуй добре. Ако искашъ да идвамъ всѣки день по това време, освенъ когато стане много студено, ти нѣма да настоявашъ както сега да остана. Ти знаешъ, ние се раздѣлихме съ мамичката и сега не може. Тя нѣма да иска — що да я мжчимъ? Затова, нѣ, вземи сега тия бомбони и шоколада и довиждане, до утре.

И той я цѣлува по бузитѣ, по косата. Детето е зарадвано отъ подарѣка, но тжжно го гледа. Сълзитѣ сж вече на очитѣ му. Устничкитѣ треперятъ. Високият човѣкъ забелязва това и отново бързо заприказва като я гали по главичката.

— Нали така. Ние ще се виждаме всѣки день, а когато и мамичката поиска, азъ ще дойда и вжтре, да поиграемъ. Довиждане сега.

Той я цѣлува за последенъ пжтъ и тръгва.

— Довиждане! — звучи звѣнко детското гласче. — Да дойдешъ утре пакъ. Ще те чакамъ, татко!

И то литва къмъ кжщи да се похвали на майка си.

А високият човѣкъ отминава, свива задъ жгъла, поглежда скрило ли се е вече детето — и се изгубва по голѣмата улица.